

Az oroszok tizenhétszeres rohamoszlopban támadnak Bukovinában.

— Csapataink a régi hadállásokat tartják. — Egy orosz repülőgépet lelőttünk. —

Bukarest, január 7. A *Dimineaca*-nak jelentik: A bukovinai harcok szünet nélkül folynak tovább. A magyar és osztrák csapatok az oroszok minden támadását visszaverték és valamennyi lövőárkot, amelyet pillanatnyilag elvesztettek, ismét visszafoglaltak. Ebben a pillanatban a harcoló felek ismét a régi hadállásaikban vannak. Az oroszok municióban és emberanyagban nagy veszteségeket szenvedtek. Egy orosz repülőgépet, amely a magyar és osztrák hadállásokat akarta kikémlelni, lelőtték. A gép a bukovinai Bistriza község határában zuhant le.

Bécs, január 7. Bukovina fővárosa napok óta visszhangzik az ágyudörgéstől. Határunkon ismét dúl a harc, Besszarábia felől újból özönlnek az orosz hadoszlopok a mi hadállásaink felé, az oroszok ezúttal sok ágyúval rendelkeznek és vezéreik az orosz rajvonalakat elkeseredettebben mint valaha, küldik a biztos halálba. Köröskörül a magaslatokon azonban, ameddig a szem ellát Csernovicból, a mi ágyúink vannak felállítva, és a mi ütegeink pergő tüze az orosz rohamokat csirájában elfojtja. Tizenkét óra leforgása alatt tízhatször ujitották meg támadásaikat az oroszok, tömött, zárt, tizenhétszeres rajvonallal rohant előre, de mindannyiszor vereséget szenvedett.

A helyzet urai mi vagyunk és az első orosz hadifogoly szállítmány már keresztülvonult Csernovicon Cucka felé. Az az óriási veszteség, amelyet az oroszok szenvedtek a bukovinai határon, úgy látszik még mindig nem volt nekik elég és vezetőiket nem győzte meg a hallatlan áldozatok céltalanságáról. Hadállásainkat Mahala, Buda környékén és a magaslatokat Bojan körül ismét nehéz ágyuk tűzével árosztják el az oroszok, némely pontig a gyalogság is hasztalan intézett rohamokat. Ugy pazarolják a municiót, mintha bővelkednének benne. Lehetetlen, miszerint ezt a pocskolást hamarosan meg ne érezzék.

December 30-án délelőtt egy orosz repülő jött Csernovic fölé. Nagy magasságban szállott, de azért szabad szemmel lehetett látni, hogy amikor már egészen a város fölött volt, siklórepüléssel lejjebb ereszkedett és néhány bombát dobott le. Az egyik bomba a népkert vasúti megállójánál, a többi pedig künn a mezőn esett le. A robbanások nem okoztak kárt. Az orosz repülő azután ismét nagy magasságba emelkedett és Bojan irányában a felhők között eltűnt. Nem sokat láthatott Csernovicból és bizonyára csak azt a hirt vihette meg küldőinek, hogy Csernovicban nincsenek oroszok, legfeljebb orosz foglyok. Mert a véletlen úgy akarta, hogy amikor az orosz aeroplán Csernovic fölött keringett, körülbelül 400 orosz hadifogoly ment katonai fedezet alatt a vasúthoz, akik valamennyien örültek, hogy sorsuk végre jobbra fordult.

Forrongás az élelmiszer-hiány miatt.

Kopenhága, január 7. A legutóbb érkezett pétérvári lapok szerint a pétérvári él-

mipiac helyzete a karácsonyi innep előtt katasztrofális volt. A magáneladók helyeket nagy tömeg ostromolta és a rendőrségnek ismételtén be kellett avatkoznia. Pétervár közepontjában több helyen forrongás volt és a rendőrségnek fegyverét kellett használnia. A hus, a zsír és fehér liszt hiánya tetőpontját érte el.

Török hivatalos jelentés.

Konstantinápoly, január 7. A főhadiszállásról jelentik január hatodikáról:

Irak-front: Nincs változás.

Kaukázus-front: Milo szakaszában jelentéktelen csatározások az előőrsök között. Egyik előőrsünk meglepett egy ellenséges őrdíjat, amelynek legénysége közül hat ember elesett.

Dardanella-front: A jobbszárnyon és a centrumban tovább tartott a tüzérségi harc, amely időnkint heves volt. Egy ellenséges cirkáló és egy monitor rövid ideig ágyuzta az aldsitepei partot, azután visszavonult. Tüzérségünk egy ellenséges taracküteget elnémitott, egy tábori ütegünk pedig hatásosan ágyuzta az ellenséges táborot Sed il Bahrnál. Anatóliai ütegeink időnkint tüzeltek a kikötőhelyekre Sed il Bahrnál és Tekeburnunál.

Rirk Boddike hadnagy megtámadott egy

francia repülőgépet, amely átrepült a tengerszoroson és mikor már megsérült, lelötte az anatóliai parton Akbach helységgel szemközt. A repülőgép könnyen kijavítható. A francia repülőt holtan találtuk.

Anaforta szakaszában kétezer láda gyalogsági municiót, százharminc puskát és egy beásott golyószórót találtunk. (MTI.)

Az olasz fronton élénk ágyuharc volt.

BUDAPEST, január 7. (Közli a miniszterelnöki sajtóosztály.) Az ágyuharc a harc-vonal több pontján tovább tartott és a Col di Lana területén, Flitschnél, a görzi hídfőnél és a doberdói fensik szakaszán időnkint meglehetősen élénk volt.

Höfer altábornagy,

a vezérkari főnök helyettese.

Két milliárdért mondott le

Olaszország a különbékéről.

Zürich, január 7. A *Zürcher Nachrichten* különforrásból arról értesül, hogy a különbékére vonatkozó szerződés, a Vatikán ellen irányuló megállapodáson kívül, amelyet Itália kívánságára vettek be, még azt is tartalmazza, hogy Olaszország a megállapodáshoz való hozzájárulás fejében két milliárdot kap.

A Kárpátoktól — a Doberdóig.

— Egy szegedi tartalékos honvéd-hadnagy levele. —

— Különböző, de igen vegyes érzelmekkel indultunk utnak még április közepe táján. Én részemről magam sem tudtam, hogy mit érzek. Egy kis hazafiságot, egy kis büszkeséget, hogy ne legyek hitványabb a többinél, aztán valami fiokzatos borzongást és megadást: hogyha annyi ezer meg tudott, hát nekem is meg lehet tennem ugyanazt. Ezek az érzelmek domináltak. Közben persze a szülők, leányok, barátok stb. mind ott motoszkáltak az ember agyában.

Ez volt az előszó. Aztán jött az átmenet a tárgyalásba, melynek két része van. Az első rész: Felső-Magyarország és Galícia, a második: az Alpesek szebbnél-szebb tájain játszódtott le. Szerencsémre a Kárpátokban igen jó viszonyok közé kerültem. Csönd honolt. Csak a saját ágyúink szavát hallottam néha. De azért itt estem át a tüzkereztségen. Mondhatom, furcsa érzés volt. Volt ebben minden: félelem, hit, reménytelenség, csak ima nem. Addig még nem jutottam el a Kárpátokban, hogy egy, az emberek sorsába direkt beleavatkozó istenben higgyek.

Jött a májusi nagy offenzíva. Óriási öröm. Hogyne, hisz eddig ez a tábla volt kitéve a rajvonalakban: „Egy lépést sem többet a haza szent földjéből!” és ime, most még előre is megyünk. A muszka ment vissza szakadatlanul. A lelkesedés nálunk határozottan nagy volt, a többek közt azért is, mert mindenkinek a közeli békekötés reménye ragyogott föl a szeme előtt. A mi hadtestünk megállott. Tartalék! No végre! — hangzott fel a sóhaj, végre meg van az elismerés a magyarokkal szemben: pihenőt adtak nekünk! Megfordultunk, indultunk vissza. Hová? Találgattuk: Bukovina, Kelet-Poroszország, Lengyelország stb. Aztán hallottuk, hogy az olasz határra. Megörültünk

neki: „Megyünk narancsot enni.” Végre mi is csendes határőrök leszünk. Hanem aztán hamarosan különböző beszélgetések voltak hallhatók: „Fiúk! azt tudjátok, hogy az egész hadtestünk színmagyar. Ha minket az olasz határra visznek, akkor ott valami baj készül.” A sejtelmünk nem csalt. Elkeseredés, gyűlölet, düh az olaszok ellen, lemondás, bizalom, kétség, minden benne volt a lelkekben. De csakhamar felülkerekedett minden katonában a jókedv.

Három nap alatt két országon keresztül száguldott velünk a vonat. Már ez az örült száguldás gyanus volt: nagy baj lehet ott, hogy úgy sietnek velünk. Pihenő. Biztatás, hogy két hétig pihenünk. Ám két nap múlva egy szép, hideg hajnalban lázas sietséggel vonatra tesznek bennünket. Reggel kilenc órakor leszállunk és csekély 30—40 kilométer menetelés következett. 800 méter magasról felhágunk 1600 méterre, onnan le 400 méterre. A bakák — mind alföldiek — kétségbe voltak esve, hogy ekkora hegyek is vannak a világon. Ők azt hitték, hogy a Kárpátoknál magasabb hegyek nem is lehetnek. De megtanultak hegyet mászni.

Annyira még nem voltak turisták az első héten. De az olasz sem tudta őket elzavarni. Eltekintve az örökös hólelvástól, könnyű volt itt megszokni, mert nem igen volt ágyutüz. Később állandó lakhelyül a Doberdót kaptuk, annak is a legjobb részét, a San Michelét.

Ha visszagondolok a július 10-től történetekre, nem tudom megérteni,

Itt tanultam meg hinni egy fő-